

La llàgrima és a l'armari

Vaig dir que s'acostava un estiu ben blau i el déu en què no crec em va castigar per fer pronòstics

Foto: Jonathan Haerber

Es veu que Luchino Visconti obligava a omplir amb roba d'època tots els armaris de l'estança on rodava una seqüència. Armaris que no s'havien d'obrir en cap moment. Plens, defensava el cineasta, donaven als actors i a ell mateix l'aire, l'atmosfera i l'olor de veracitat, i tant els personatges com l'escena esdevenien més creïbles.

L'anècdota l'explica Jaume Cabré a l'assaig *El sentit de la ficció*. I conclou: "Si alguna vegada no ens creiem l'atmosfera o els personatges d'una novel·la és perquè l'autor no ha gosat, li ha fet mandra o no ha sabut omplir de roba els armaris dels seus personatges".

Als tallers d'escriptura que imparteixo, dic als alumnes que el més important d'un text és que respiri veritat. I que no hi ha receptes per aconseguir-ho, a part de ser honest amb un mateix a l'hora d'escriure.

No hi ha receptes, però hi ha algun truc. El diable és en els detalls però la màgia, també. Escric aquestes línies encara en pijama. Menteixo: és una camisa de dormir de cotó, grisa amb pomes verdes. Descolorida i deformada per massa rentades. Té uns botons al davant que serien pràctics si encara em quedessin nadons per alletar. Entre el teclat i la pantalla hi tinc una tassa de cafè buida, un estoig d'ulleres també buit i un clínex rebregat. A banda i banda, s'hi amunteguen els llibres: *Basat en una història real* de Delphine de Vigan, *Lampedusa* de Maylis de

Kerangal, *Llampecs* de Jean Echenoz i una joia de prosa esmolada que vaig comprar dimecres per dos euros en una paradeta de segona mà -confio que legal, però no hi posaria la mà al foc- a tocar de l'estació de metro de la Vall d'Hebron: *L'home és un gran faisà en el món*, de Herta Müller.

Entre els llibres, un catàleg d'Ikea em diu que dissenyen per a persones com jo: el lema mig m'agrada i mig em tira enrere. La subscripció de tres mesos a Filmin em comunica que ha caducat i s'ha sentit desaprovada. La recepta d'unes gotes em recorda l'otitis que al febrer em va dur a desapuntar-me de la piscina. Quina sort que ja em pugui entrar aigua a l'orella i que bé que otorrino ja es pugui escriure amb dues erres.

Darrere la taula on teclejo, hi ha un armari ple de la roba equivocada. Després de l'últim canvi d'armaris em vaig atrevir a dir (<http://www.catorze.cat/noticia/3140/canvi/armaris>) que s'acostava un estiu ben blau i el déu en què no crec em va castigar per fer pronòstics. Ara he agafat mania a les caixes de jerseis i potser el desembre m'enxamparà amb màniga curta i sandàlies. No em parreu d'apostes de futur que vagin més enllà d'aquesta tarda.

"La llàgrima és a l'armari", escriu Herta Müller. Al cap de cinc paràgrafs, una dona escombra en silenci les restes d'un mirall trencat. Penso en Visconti i en Rodoreda i en el mal que fan els ulls quan has plorat tant.